

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Nadejda Toma,

judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Anatolie Țurcan, Victor Boico,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Odobescu Ghenadie în numele părții vătămate Cașciuc Serghei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 ianuarie 2018, în cauza penală în privința lui

Lelic Vadim XXXX,

născut la xxxx, originar din s. Xxxx, r-nul Xxxx, domiciliat în r-nul Xxxx, s. Xxxx.

Date referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 24.06.2017 – până la 26.09.2017 (instanța de fond);*
- 2. de la 19.10.2017 – până la 24.01.2018 (instanța de apel);*
- 3. de la 12.03.2018 – până la 19.06.2018 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț, sediul Central din 26 septembrie 2017, pronunțată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, potrivit prevederilor art. 364¹ CPP, Lelic Vadim a fost condamnat în baza art. 264 alin.(3) lit.a) Cod penal la 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa închisorii a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probă de 4 ani.

A fost admisă în principiu acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Cașciuc Serghei, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

A fost admisă acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului moral și s-a dispus încasarea de la Lelic Vadim în beneficiul lui Cașciuc S. prejudiciul moral în mărime de 50 000 lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2000 lei,

precum și s-a încasat de la inculpat în beneficiul statului cheltuielile de judecată în sumă de 320 lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Lelic Vadim la 15 iunie 2017, aproximativ la ora 10⁰⁰, deținând permis de conducere, deplasându-se cu automobilul de model „Xxxx”, cu n/î Xxx, pe traseul M 14 km 82+950, r-nul Edineț, direcția spre or. Briceni, a ieșit la depășire fără a se asigura că nu pune în pericol circulația rutieră din sens opus, în rezultatul căruia a intrat în coleziune laterală cu autobusul de rută Criva-Chișinău, de model “Xxxx” cu n/î Xxx, ce se deplasa regulamentar pe partea dreaptă din direcția or. Edineț spre mun. Bălți, deteriorându-i oglinda retrovizoare din stânga și aripa laterală stânga din spate. După care, fiind pe aceeași bandă, s-a ciocnit frontal cu automobilul de model „Xxxx”, cu n/î Xxx, condus de Cașciuc Serghei, care se deplasa după autobusul sus-menționat. În urma ciocnirii frontale, automobilul de model „Xxxx”, a fost aruncat în afara părții carosabile.

În rezultatul accidentului rutier, șoferului Cașciuc S., i-au fost cauzate conform raportului de expertiză judiciară nr. 89-D din 19.06.2017, vătămare corporală gravă, periculoasă pentru viață.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Odobescu Gh. în numele părții vătămate Cașciuc Serghei, care a solicitat, casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri de condamnare a lui Lelic V., cu excluderea prevederilor art. 90 Cod penal, totodată să fie admisă integral acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului material și moral.

În argumentarea apelului a indicat că pedeapsa stabilită este una prea blândă în coraport cu fapta comisă care nu își va realiza scopul restabilirii echității sociale și corectării celui vinovat.

Astfel, dispoziția art. 90 Cod penal, obligă instanțele de judecată să indice expres în hotărârea adoptată motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei, însă instanța nu a motivat aplicarea acestor prevederi, limitându-se la enumerarea circumstanțelor pe care le-a considerat atenuante.

Totodată a menționat că instanța a redus cuantumul prejudiciului moral, fără a ține seama că victima a suportat și continuie să suporte dureri imense, fiind internat la spital, fapt ce îi afectează enorm starea acestuia.

Vătămarile integrității corporale, alte vătămări a sănătății sunt numite și prejudicii corporale. În dependență de individ și de sensibilitatea acestuia, orice durere fizică, cauzată prin lezare, schilodire, vătămare presupune și o suferință psihică.

Valoarea prejudiciului moral sub forma suferințelor psihice suportate de

partea vătămată le estimează la suma de 300 000 lei, care rezultă din fapta ilicită a autorului accidentului rutier care constă în atingeri aduse personalității fizice, psihice.

Menținerea unei proporționalități între suferințele provocate, care deși nu pot fi valorificate, trebuie estimate, raportat la vârsta victimei și alte particularități ale acesteia, însă instanța greșit a reținut situația de fapt și a micșorat cuantumul prejudiciului moral fiind încasată suma de 50 000 lei.

La determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, trebuie neapărat să i-a în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 ianuarie 2018, a fost admis apelul avocatului Odobescu Gh. în numele părții vătămate Cașciuc S., casată parțial sentința în latura civilă, cu pronunțarea unei noi hotărâri în partea data.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de Cașciuc S. dispunându-se încasarea de la Lelic V. prejudiciul material în sumă de 18435,3 lei, prejudiciul moral în sumă de 80 000 lei și cheltuieli pentru asistență juridică în sumă de 2 000 lei.

Dispozițiile sentinței privind pedeapsa penală, corpurile delictelor au fost menținute, iar cele cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată, au fost excluse.

5. Instanța de apel a constatat că prima instanță obiectiv și sub toate aspectele, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, a examinat și apreciat probele administrate în cauză, care dovedesc cu certitudine vinovăția lui Lelic V. în săvârșirea infracțiunii imputate, corect a stabilit circumstanțele de fapt și vinovăția inculpatului.

De asemenea, instanța a conchis că măsura de pedeapsă a fost aplicată legal și corect de către instanța de fond, care nu contravine legii, ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, precum și de gravitatea faptei penale, urmările prejudiciabile, motivul săvârșirii infracțiunii, persoana inculpatului, care este atras pentru prima dată la răspundere penală, a recunoscut vina și s-a căit sincer în cele săvârșite.

Prin urmare, instanța de fond just a conchis că corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc fără izolarea de societate și corect a aplicat în privința lui Lelic Vadim prevederile art. 90 Cod penal.

La fel, instanța a considerat că, având date suficiente referitor la cheltuielile de ordin material suportate de partea vătămată pentru tratament, a obiectelor de igienă personală și produselor alimentare, urma să soluționeze cerințele formulate în acțiune, din care motiv a dispus încasarea sumei de 18 435,3 lei, fapt confirmat prin bonurile de plată.

Totodată, a dispus majorarea cuantumului daunei morale reieșind din suferințele fizice și morale suportate de partea vătămată în legătură cu trauma primită ca rezultat al acțiunilor criminale a inculpatului, fiind încasat prejudiciul moral în sumă de 80 000 lei.

În temeiul art.1423 alin. (1) Cod Civil coroborat cu art.219 alin.(4) Cod de procedură penală, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacerea persoanei vătămate.

Cât privește cheltuielile suportate pentru asistența juridică, instanța a menționat că urmează a fi încasată mărimea solicitată de 2000 lei, or potrivit art. 96 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Astfel, instanța a luat în considerație activitatea desfășurată de către avocatul Odobescu Gh. în prezenta cauză și anume: pregătirea documentelor necesare pentru inițierea acțiunii civile în procesul penal, precum și participarea la toate ședințele de judecată, unde a reprezentat interesele părții vătămate.

De asemenea a conchis că instanța de fond eronat a dispus încasarea de la inculpat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 320 lei, care urmează a fi excluse.

Potrivit art. 143 alin.(1) pct.2) și 3) CPP, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, precum și stării psihice a învinuitului. Alin.(2) al normei menționate stipulează că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat.

Ținând cont de faptul că raportul de expertiză medico-legală nr.89 D din 19.06.2017 a fost efectuat în sensul art. 93 alin.(2) pct.1) CPP în calitate de probă,

fiind pus la baza învinuirii, este neîntemeiată soluția instanței cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul Odobescu Gh. în numele părții vătămate Cașciuc S., care invocând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.6) CPP, solicită casarea acestuia cu condamnarea inculpatului la pedeapsa închisorii, cu excluderea art.90 Cod penal, inclusiv și să fie admisă integral acțiunea civilă.

A indicat că pedeapsa și modalitatea de executarea a acesteia trebuie individualizată în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Astfel, instanța nu a ținut cont de vătămarile corporale grave cauzate victimei, și greșit i-a aplicat prevederile art.90 Cod penal.

Prin urmare, leziunile corporale grave cauzate lui Cașciuc S. în urma accidentului rutier necesită tratament medicamentos costisitor, inclusiv și până la moment ultimul se află în stare de coma cerebrală și nu se știe cu certitudine dacă își va reveni.

Tratamentul constituie o urgență, este necesară o supraveghere strictă a subiectului pentru menținerea funcțiilor sale vitale.

Instanțele judecătorești la stabilirea pedepsei inculpatului au făcut referire la prevederile art. 75 Cod penal, însă pedeapsa stabilită o consideră prea blândă, care nu poate fi echitabilă cu fapta care a dus la vătămarile corporale grave.

Potrivit practicii judiciare o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este eficientă nici pentru corectarea învinuitului, cât și pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

La individualizarea pedepsei urmează a se ține cont de urmările grave care au fost cauzate în rezultatul accidentului și anume de faptul că partea vătămată este o persoană de vârstă tânără, iar în urma celor cauzate, sănătatea lui cu anii poate să se înrăutățească.

Totodată, au avut de suferit și rudele victimei prin faptul că vătămarile integrității corporale, traumele fizice cât și cele psihice le-au constituit emoții negative, care le-au generat o tulburare sufletească în urma tragediei comise.

La adoptarea sentinței, individualizând pedeapsa, instanța de judecată urma să respecte prevederile art. 385 alin.(1), 394 alin.(1), (2) CPP, conform cărora este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței care sunt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, date care caracterizează persoana acestuia, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către avocat, considerându-l inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală sau parțială a hotărârii atacate și să rejudece cauza, cu pronunțarea unei noi hotărâri, dacă nu se agravează situația condamnatului.

În recursul declarat de avocatul Odobescu Gh. în numele părții vătămate Cașciuc S. se invocă temei de casare a deciziei instanței de apel pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, când nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, însă acesta critică hotărârea atacată sub aspectul individualizării greșite a executării pedepsei stabilite inculpatului, solicitând excluderea art.90 Cod penal, astfel se întrevede temeiul pentru recurs de la pct.10) al normei nominalizate.

Prin urmare, instanța de recurs relevă că recurentul critică decizia instanței de apel în partea menținerii concluziilor instanței de fond privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, considerând concluziile instanțelor în această parte greșite și în contradicție cu probatoriul administrat la etapa urmăririi penale și cercetării judiciare, neconforme scopului legii penale și principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale.

Astfel, Colegiul penal constată că, deși probele au fost legal administrate și corect apreciate, iar instanțele judecătorești inferioare just au stabilit starea de fapt, corect încadrând acțiunile inculpatului în prevederile art. 264 alin.(3) lit.a) Cod penal, însă, aceasta pripit a ajuns la concluzia că scopul pedepsei penale prevăzut la art. 61 alin.(2) Cod penal, poate fi atins prin dispunerea suspendării executării pedepsei stabilite în temeiul art. 90 Cod penal.

În acest context instanța de recurs relevă că la stabilirea pedepsei pentru fiecare persoană vinovată în parte, instanța de judecată este obligată să se conducă de cerințele (regulile) stabilite de lege, sau altfel spus, de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 Cod penal.

Prin urmare, legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Raportând cele menționate la speța supusă judecării Colegiul lărgit constată că, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani stabilită de instanța de fond, care a fost menținută prin decizia instanței de apel lui Lelic V. este echitabilă și se încadrează în limitele sancțiunii normei penale în baza căreia a fost declarat vinovat, însă concluzia instanței de a nu pune în executare pedeapsa stabilită, este una pripită și neargumentată, care contravine circumstanțelor cauzei și practicii stabilite în acest sens.

Așadar, instanța de recurs ține să menționeze că, după efectuarea procedurii de individualizare și stabilire a categoriei, cuantumului și duratei pedepsei, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa numită inculpatului, urmează a fi pusă în executare ori scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă.

În speță, sancțiunea normei penale în baza căreia inculpatul a fost condamnat (art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal), prevede închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani, iar în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (4) Cod penal, se consideră **infracțiune gravă**.

Din conținutul sentinței, care a fost menținută prin decizia instanței de apel, la capitolul stabilirii pedepsei inculpatului, instanța de fond a menționat că la numirea acesteia a ținut cont de persoana inculpatului și gravitatea faptei comise, stabilindu-i pedeapsa - 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a

conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal a dispus suspendarea executării acesteia.

La acest capitol, Colegiul lărgit ține să menționeze, că deși legea nu îngrădește libertatea instanței de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea făptuitorului de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, ea (legea) obligă instanța să-și motiveze hotărârea de suspendare condiționată a executării pedepsei, indicând precis acele motive pe care s-a întemeiat convingerea ei.

Analizând sub acest aspect textul sentinței, Colegiul penal constată, că instanța de fond nu și-a argumentat în general concluzia la acest capitol, menționând doar "(...) *că instanța a ajuns la concluzia că nu este rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită sub formă de închisoare, fiind posibilă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei*".

Astfel, reieșind din cele nominalizate, instanța de recurs conchide că concluzia primei instanțe privind stabilirea pedepsei închisorii cu dispunerea suspendării acesteia este pripită, neîntemeiată și absolut neargumentată.

În continuare Colegiul relevă că avocatul în numele părții vătămate nefiind de acord cu sentința considerând-o prea blândă a contestat-o cu apel.

Curtea de apel menținând soluția în latura penală, și-a argumentat decizia de respingere a apelului reținând următoarele: „(...) *ținând cont de caracteristica pozitivă de la locul de domiciliu a lui Lelic V., lipsa antecedentelor penale, recunoașterea vinei și căința sinceră, care au determinat examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ CPP, temeiuri care fundamentează proporționalitatea între scopul reeducării infractorului, motive din care Colegiul conchide că corect s-a ajuns la concluzia aplicării suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod penal, acordându-i inculpatului posibilitatea corectării fără a-l priva de libertate, astfel ca pe perioada probațiunii să demonstreze efectul educativ al pedepsei penale*".

Reținând cele nominalizate, Colegiul penal lărgit conchide că instanțele de fond pripit și absolut nefondat au individualizat executarea pedepsei stabilite lui Lelic V., greșit reținând ca temei pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal - recunoașterea vinei și căința sinceră, fără a ține cont de gravitatea infracțiunii comise și consecințele acesteia.

În cazul infracțiunilor săvârșite din imprudență, aprecierea conduitei persoanei vinovate depinde de atitudinea sa față de fapta comisă, față de victimă ori de partea vătămată, de compasiunea ce o manifestă în privința ultimilor,

căroră, deși neintenționat, însă li s-au produs daune materiale și în special, morale, care, după caz, nu mai pot fi recuperate.

Prin urmare, instanța de recurs, în speța dată, găsește întemeiate argumentele recursului declarat de avocat în numele părții vătămate și constată că, concluzia instanțelor judecătorești, precum că scopul legii penale poate fi atins și fără executarea pedepsei reale cu închisoare, ca fiind neîntemeiată și din acest motiv o exclude, nefiind considerat faptul că, prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

În susținerea acestei concluzii se rețin și circumstanțele în care a fost comisă infracțiunea incriminată inculpatului, fapt ce determină Colegiul largit să conchidă asupra incorectitudinii aplicării pedepsei neprivative de libertate în privința lui Lelic V.

Aceasta se statuează având în vedere că inculpatul a comis o infracțiune gravă, care atentează la valoarea primordială protejată de legea penală - viața și sănătatea persoanei, or dreptul la viață al oricărei persoane prevăzut de art. 2 CEDO prevalează asupra altor drepturi, iar Curtea Europeană acordă dreptului la viață o semnificație cu totul aparte situându-l printre articolele primordiale ale Convenției.

Totodată, instanța de recurs reține că infracțiunea a fost săvârșită în prezența altor factori declanșatori cum sunt, prezența stării de oboseală a inculpatului, care a pierdut controlul asupra mijlocului de transport - circumstanță care nu putea fi neglijată de instanțele judecătorești la constatarea oportunității suspendării executării pedepsei, precum și consecințele care au survenit ulterior și anume cauzarea vătămarilor corporale grave a părții vătămate Cașciuc S., care necesită tratament medicamentos costisitor, inclusiv și la moment victima se află în stare de comă cerebrală, nefiind cunoscut faptul când ultimul își va reveni.

Discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature în privința aplicării pedepsei cu executarea suspendată, or aplicarea unei pedepse inechitabile poate avea consecință violarea drepturilor omului protejate de Convenția Europeană.

Generalizând cele menționate mai sus, Colegiul consideră că excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, în raport cu soluția prevăzută la art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, care stipulează că judecând recursul, instanța admite recursul, casează hotărârea atacată, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului, nu

poate fi considerată o agravare a situației acestuia, deoarece nu s-a făcut o altă reîncadrare a faptei în sensul agravării și nici nu s-a dat o altă individualizare a pedepsei stabilite în același sens.

De asemenea, reieșind din conținutul recursului, avocatul Odobescu Gh. în numele părții vătămate critică decizia contestată în latura civilă în partea prejudiciului moral, solicitând admiterea integrală a acțiunii civile înaintată, însă fără a argumenta soluția în acest sens.

Astfel, Colegiul specifică că instanța de apel corect a concluzionat admiterea parțială a acțiunii civile înaintate în partea recuperării prejudiciului moral în sumă de 80 000 lei în beneficiul lui Cașciuc S., ținând cont de prevederile art. 1423 alin.(1) Cod civil coroborat cu art. 219 alin.(4) Cod de procedură penală, iar la determinarea cuantumului acestuia, a reținut gravitatea vătămarilor corporale cauzate în urma infracțiunii săvârșite din imprudență, de suferințele fizice și psihice suportate de partea vătămată, posibilitatea reală materială al inculpatului, precum și de faptul că, condamnarea inculpatului în sine constituie la fel, o satisfacție echitabilă pentru partea vătămată, iar cuantumul prejudiciului moral solicitat de 300 000 lei fiind unul exagerat, având în vedere situația inculpatului, starea familiară, care are la întreținere doi copii minori, nefiind încadrat în câmpul muncii. Prin urmare, suma încasată în beneficiul părții vătămate cu titlu de prejudiciu moral, este o sumă reală și corespunde faptelor comise, care compensează consecințele negative ale prejudiciului suportat de către victimă.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că, recursul declarat de avocatul Odobescu Gh. în numele părții vătămate Cașciuc S. urmează a fi admis, casate parțial hotărârile instanțelor de fond și apel în latura stabilirii pedepsei inculpatului, cu excluderea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E:

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Odobescu Ghenadie în numele părții vătămate Cașciuc Serghei, casează parțial sentința Judecătoriei Edineț, sediul Central din 26 septembrie 2017 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 ianuarie 2018, în latura penală, în cauza penală în privința lui *Lelic Vadim*, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre conform căreia exclude aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Lelic Vadim se consideră condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Termenul de executare a pedepsei lui *Lelic Vadim* urmează a fi calculat din momentul reținerii acestuia.

În rest, dispozițiile hotărârilor contestate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 06 iulie 2018.

Președinte

Nadejda Toma

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Anatolie Țurcan

Victor Boico